

kona lze v podobných případech použití jen, dojde-li následkem opravného prostředku s účinky kasatorními nebo k žádosti za obnovu trestního řízení k novému rozhodnutí ve věci samé, ať již stolicí opravnou nebo v první stolicí. Zmateční stížnost není odůvodněna a bylo ji zavrhnouti.

Čís. 3436.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Objektivní skutková podstata přečinu podle §§ 23, 25 zák. na ochranu známek jest dána i tehdy, jsou-li sice mezi chráněnou známkou a mezi pozastaveným označením zboží rozdíly, ale jen tak nepatrné nebo tak nezřetelné, že by je obyčejný kupitel zboží mohl seznati jen za zvláštní pozornosti.

»Obyčejným kupitelem« po rozumu § 25 zákona je, kdo chce sice koupiti podle známky, takže mu původ zboží, jež chce koupiti, není lhostejným, ale má o známce představu jen povšechnou, sprostředkovanou mu zpravidla upamatováním se na celkový výsledný dojem ze známky již seznane, nebo (řidčeji) vyličením známky, jak mu bylo podáno osobou třetí. Měřítkem šálivé zaměnitelnosti dvojího označení zboží není ani kupitel pedantický, obzvláště pozorný, ani s druhé strany kupitel lhostejný, nedbalý.

Známku nelze rozkládati ve složky podstatné a vedlejší; i když při zjišťování celkového dojmu chráněné známky je vycházeti z veškerosti zapsané známky, mohou některé složky známky býti pro výsledný dojem v očích obyčejného kupitele zvláště rozhodné, na kterémžto celkovém dojmu jeho ze známky a z nabízeného zboží záleží, nikoli na shodách nebo rozdílech v jejich jednotlivostech.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, Zm I 531/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 2. dubna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ 23, 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. a § 2 zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost soukromé obžalobkyně dovolává se výslovně důvodů zmatečnosti podle čís. 2, 3, 4 a 5 § 281 tr. ř. V jejích vývodech, jimiž provádí posléze uvedený formální důvod zmatečnosti, jsou však zřetelným poukazem věcně uplatňovány také výtky hmotněprávní. Zmateční stížnost totiž v těchto svých vývodech doličuje mimo jiné také, že obžalovaným používaný způsob označování jeho zboží pro obchod je šálivě zaměnitelný se známkou soukromé obžalobkyně. Samo o sobě není takové doličování zákonu hovicím prováděním žádného z důvodů zmatečnosti a nedovozuje se jím zejména žádná z výtek spadajících pod čís.

§ 281 tr. ř. Při tom nutno proti stanovisku zmateční stížnosti zdůrazniti, že výrok nalézacího soudu o tom, zda pozastavené označení zboží je šálivě zaměnitelné s chráněnou známkou, je o sobě výrokem skutkově zjišťovacím, nikoliv rozhodnutím právním, takže může býti napadáno jen z formálních důvodů zmatečnosti. Ovšem jest výrok o zaměnitelnosti dvojího označení zboží podložen také určitým pojetím a rozřešením otázek právních, jež může býti vadné a jako takové může býti napadáno z důvodů hmotněprávních. Zmateční stížnosti jest přiznati, že, osobujíc si jinak jí nepřislušející řešení skutkové otázky, zda obojí označení zboží je šálivě zaměnitelné, vychází ze správného právního pojetí jednak představy obyčejného kupitele ve smyslu § 25 zákona o ochraně známek, jednak způsobu, jak jest postupovati při řešení oné skutkové otázky. Uvádějíc toto své právní východisko v protiklad ke způsobu, jakým si počínal soud nalézací, a dovozujíc, že na podkladě správného pojetí představy obyčejného kupitele a za právně správného postupu při porovnávání obojího označení zboží dojde se k jiným výsledkům, než ke kterým dospěl soud nalézací, uplatňuje zmateční stížnost věcně také hmotněprávní důvod zmatečnosti § 281 čís. 9 a) tr. ř. Důvodem tímto nutno se pak především obírat, poněvadž, ukáže-li se, že jest rozsudek s právního hlediska neudržitelný a že je třeba nových zjištění skutkových, spočívajících na správném podkladě právním, pozbudou svého významu formální výtky činěné zjištěním dosavadním.

Objektivní skutková podstata přečinu § 23 zák. o ochr. známek jest tu podle § 25 zákona i tehdy, když jsou sice mezi chráněnou známkou a mezi pozastaveným označením zboží rozdíly, ale jen tak nepatrné nebo tak nezřetelné, že by je obyčejný kupitel zboží mohl seznati jen za zvláštní pozornosti. Podle souhlasné nauky i judikatury je obyčejným kupitelem po rozumu § 25 zákona kupitel dotyčného druhu zboží, jenž chce sice koupiti podle známky, takže mu původ zboží, jež chce koupiti, není lhostejným, ale má o známce představu jen povšechnou, sprostředkovanou mu zpravidla upamatováním se na celkový výsledný dojem ze známky již seznané, nebo — řidčeji — vylíčením známky, jak mu bylo podáno osobou třetí. Zákon má tedy na mysli kupitele, jenž, má-li si rozhodnouti otázku, zda zboží, jež se mu nabízí, jest zbožím, jež podle známky chce koupiti, jednak nemá po ruce ochranné známky, o níž jde, by s ní porovnal zboží nabízené (hledě i k okolnostem podpůrným, k nimž náleží zejména ona část výpravy zboží, jež vypadá již z rámce samé známky), nýbrž odkázán je v té příčině na svou paměť, jak mu zachovala přirozeně více méně setřelý a vybledlý obraz celkového vzhledu, jednak nevynakládá ani při vnímání známky ochranné ani při vnímání znaků zboží nabízeného pozornost větší než průměrnou, obvyklou v kruzích pravidelných kupitelů dotyčného zboží. Není tedy měřítkem šálivé zaměnitelnosti dvojího označení zboží ani kupitel pedantický, obzvláště pozorný, ani s druhé strany kupitel lhostejný a vůbec nedbalý.

Na stanovisko takového obyčejného kupitele jest se proto též postavit soudu, má-li posouditi a (skutkově) rozřešiti otázku o šálivosti a zaměnitelnosti pozastaveného označení zboží s chráněnou známkou. Zejména při známce kombinované a ne zcela jednoduché je soudu uvá-

žiti a posouditi, která ze složek známky je tak význačná, že jest o ní předpokládati, že je rozhodná pro celkový dojem známky v průměrné pozornosti kupitelově a že mu proto z něho utkví v paměti jakožto ona, jež v něm může vyvolati zdání totožnosti, setká-li se s ní na zboží nabízeném, jež pozoruje zase jen s dbalostí obvyklou, podezřením nezostřenou a podle dojmu celkového. Takto postupuje, neprohřeší se soud proti jinak správné zásadě, na niž naráží napadený rozsudek, že nesluší rozkládati známku ve složky podstatné a vedlejší (Now. čís. 2997). Při zjišťování celkového dojmu známky chráněné je arcíť vycházeti z veškerosti zapsané známky; ale tím není popřeno, že některé složky známky mohou býti pro výsledný dojem v očích obyčejného kupitele zvláště rozhodné (srovnej Abel: System des Markenrechtes, str. 189 a násl.), a právě na tomto celkovém dojmu obyčejného kupitele ze známky a z nabízeného zboží záleží, nikoli na shodách nebo na rozdílech v jejich jednotlivostech (srovnej Adler, System des Markenrechtes, str. 211). Nálezací soud si takto nepočínal. Nepředstavil si obyčejného kupitele s jeho jen průměrnou pozorností v době, kdy mu je rozhodnouti se pro koupi nebo odmítnutí nabízeného zboží, nedal si otázku, čeho takový kupitel mohl pravděpodobně použití ke srovnání s nabízeným zbožím, an kupuje po paměti a podle výsledného dojmu ze známky kdysi seznáné, nebo někým jiným mu vylíčené — nýbrž sledoval v podstatě týž postup, jako znalci: porovnával dopodrobna láhev pozastavenou s lahví, opatřenou chráněnou známkou, vyhledáváje pečlivě všechny shody a všechny rozdílnosti a takto získaný obraz o shodách a neshodách učinil podkladem zjišťovacího výroku o nezaměnitelnosti obojího označení. Jeho zjišťovací výrok nespočívá proto na správném pojetí obyčejného kupitele, ani nepřišel k místu právně správným postupem zjišťovacím a nemůže se proto státi ve smyslu § 288 čís. 3 tr. ř. podkladem posuzování a rozhodování o použití práva hmotného. Poukazoval-li obhájce obžalovaného při roku zrušovacím k tomu, že rozsudek na dvou místech odůvodnění ukazuje, že vytýkaná mu vada je jen zdánlivá a že v pravdě soud nálezací posoudil případ ze správného hlediska právního, nelze mu v tom přisvědčiti. Ze slov odůvodnění, že se nedá říci, že známky obžalovaným používané vyvolávají stejný účinek v obchodu jako známka soukromé obžalobkyně, — nelze usouditi, že obratem »v obchodu« nálezací soud chtěl vyjádřiti a vyjádřil vše to, o čem nejen jinak v rozsudku není slova, ale co je dokonce v rozporu s celým jeho myšlenkovým postupem. Praví-li pak na konec soud nálezací, že se úplně připojuje k posudku znalců, kteří ovšem svůj posudek zakončili slovy, že rozdíl obojího označení zboží musí napadnouti každému laikovi, není tím pro stanovisko obžalovaného získáno pranic, poněvadž právě znalci postupovali způsobem ze správného právního hlediska nepřipustným, takže i jejich posudek je bezcenný. Zjištění správně bezvadných tu tedy dosud není a proto nezbývalo, než vyhověti zmateční stížnosti již s tohoto hlediska a uznati jak se stalo, aniž třeba pouštěti se do rozboru výtek činěných rozsudku po stránce formální. Soudu nálezacímu bude se při novém projednávání a rozhodování věci řídití předpisem § 293 tr. ř.

Probraná vadnost rozsudku není napravena tím, že soud nalézací v rozboru obojího označení zboží praví, že ve velké etiketě označení, používaného obžalovaným, silně vystupují do popředí ve velkých písmenech slova »Spezialität Rudolf D.-Teplitz-Schönau«, a že vzhledem k tomuto nápisu, který po názoru soudu nalézacího nemůže býti přehlédnut nikým, ani povrchním kupitelem nebo pozorovatelem, a jehož slova jsou tak nápadná, že nemohou býti zaměněna se slovy »Liquörfabrik vormals Gebrüder E., Gesellschaft m. b. H. Schönriesen a./E.«, je vyloučena možnost oklamání jakož i úmysl klamati. Neboť nehledíc k tomu, že k předpokladu této míry rozlišnosti došel nalézací soud z výsledků pordrobného porovnání obou lahví, tedy cestou, o níž bylo již doličeno, že není správná, byl by výrok ten právně bezvadným jen, kdyby byl podložen předchozím zjištěním, že právě tato označení obou podniků zboží vyrábějících jsou tím, co jednak obyčejnému zákazníkovi podle známky kupujícímu utkví v paměti z výsledného dojmu zboží označeného ochranou známkou soukromé obžalobkyně, jednak ho především nebo obzvláště napadne na zboží pozastaveném. Takového zjištění bylo tím více třeba, že právě při posuzování významu firmy (jména) výrobce pro onen výsledný dojem ze známky, který si zpravidla obyčejný kupitel ve své paměti přináší, dlužno uvážiti také to, že podnik i známka (§ 9 zák. o ochr. zn.) může přejíti na jinou firmu, že to kupiteli může býti známo, a že zákon osvojuje si hledisko zákazníka kupujícího podle známky — nikoliv toho, kdo kupuje podle firmy nebo jména. Nemusíť kupiteli, jenž třebas na nabízeném mu zboží nemůže přehlédnouti firmu nebo jméno výrobce, býti známo, že zboží jím podle známky hledané není od této firmy. Jen tehda ovšem spadá pro obor §§ 23, 25 zákona o ochr. zn. obojí hledisko zhruba v jedno, když právě údaj firmy (jména) výrobce (obchodníka) je význačnou a v celkovém dojmu převládající složkou známky. Než o známce soukromé obžalobkyně (a s ní dlužno v mezích již opětovně vytýčených porovnávatí pozastavené označení zboží) rozsudek nezjišťuje, že tomu tak jest.

Čís. 3437.

Zpronevěra vyčerpává se v osobození si práva nakládati s věcí způsobem, jenž podle dohody pachatele se svěřitelem dovolen pachateli nebyl; stačí po stránce subjektivní úmyslné předsevzetí dispozice se svěřenou věcí, o níž pachatel ví, že jest výkonem práva, které si svěřitel vyhradil a na pachatele nepřevodil (práva vlastnického).

Zákonné ustanovení o trestnosti zpronevěry chrání věcná práva svěřitelova a přiči se mu samo o sobě již nezachování závazků pachatelových, jež odpovídají věcným právům svěřitelovým.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1929, Zm I 72/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku